U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **S. H.,** zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Az 14/2016 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 14. 3. 2016, č. j. OAM-890/ZA-ZA14-ZA05-2015, zamítlo žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Az 14/2016 - 39.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud se odklonil od ustálené judikatury v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a požadované intenzity a důkazního břemene ve vztahu k obavám z hrozby závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Městský soud se

nedostatečně vypořádal s hlavní žalobní námitkou, podle které žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Nesprávným způsobem pak městský soud posoudil také námitku, že žalovaný pochybil, pokud stěžovatelce neudělil humanitární azyl. Na ten sice neexistuje právní nárok, judikatura správních soudů však klade určité nároky i na výkon správního uvážení, kterým žalovaný nedostál.

[4] Stěžovatelka dále uvedla, že k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu postačuje naplnění hrozby mučení či krutého a nelidského zacházení nižší intenzity než v případě odpovídajícím § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména nemusí být prokázáno pronásledování. Stěžovatelka přitom dostatečně prokázala, že v případě návratu do Arménie se jí nedostane ochrany od státních orgánů před nebezpečnými praktikami vymahačů dluhů. Městský soud poté nesprávně posoudil také otázku udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť se nevypořádal se skutečností, že stěžovatelka má v České republice rodinné a soukromé zázemí, žije zde již od roku 2004 a přistěhovala se za ní téměř celá rodina. V zemi původu přitom již skoro nikoho nemá a návrat by jí ztížil také vysoký věk a špatný zdravotní stav.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Městský soud podle stěžovatelky nedostatečně vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Otázkou zjišťování skutkového stavu se

judikatura zdejšího soudu opakovaně zabývala, srov. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, či ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63. Otázkou dostatečně zjištěného skutkového stavu se městský soud dostatečně zabýval v rámci vypořádání námitek vztahujících se k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, když přezkoumal stěžejní skutková zjištění, na nichž žalovaný postavil své rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žalovaný tyto okolnosti komplexně zhodnotil a vyvrátil stěžovatelčino tvrzení o hrozícím pronásledování.

[9] Městský soud nepochybil ani při posouzení námitky nebezpečí hrozícího ze strany věřitele. Přezkoumatelně totiž vyložil, že pronásledování ze strany soukromých osob nemůže být azylovým důvodem podle § 12 zákona o azylu, což je závěr souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 Azs 82/2017 - 22). Stěžovatelčiny obavy městský soud posoudil souladně s judikaturou také pohledem důvodů podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu totiž Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že obava z věřitelů není bez dalšího azylově relevantním důvodem ani důvodem udělení doplňkové ochrany (viz shodně usnesení ze dne 18. 1. 2018, č. j. 7 Azs 355/2017 - 23). Ve stěžovatelčině případě žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné nevyvstaly (viz např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48).

[10] K námitce, že vycestování by pro stěžovatelku znamenalo zasažení do jejích rodinných vazeb a měla jí být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že kromě výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57). Stěžovatelka přitom v žalobě pouze namítala, že žalovaný toliko konstatoval, že její vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky, což městský soud vypořádal poukazem na to, že žalovaný se naopak rodinnými poměry stěžovatelky zabýval.

[11] Námitky věku a zdravotního stavu, jež mají zakládat důvod pro udělení doplňkové ochrany, stěžovatelka vznáší poprvé teprve v kasační stížnosti, a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stejně tak námitku týkající se humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti, a proto jde rovněž o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu